

מספר
:1432

ישי ספירא קאר (27)

"היוצר הוא נוכל קטן וצבעוני, שרלטן, אמן חסר אמירה המבקש להחליף את מקצועו ולהפוך לסוכן ייצוג אמנים. כדי שזה יקרה הוא מתמרן את עבר א־חמן - עושה שלטים כריזמטי שחי במזרח ירושלים. עבר משמיע קר לות נעדרים שנוגעים במחזות הסמויים מהעין וקשורים בשילוט, שליטה והתנגדות. קולות שמבקשים לפרק את רעיון מדינת הלאום. תוך כדי כך ישי משכנע את עבר בדרכים נכלוליות להציג במקומו תערוכת יהוד בשם "Things Can Always Be Otherwise than What They are"

ערי פאוחן (26)

"המיצב כולו מורכב מצילומי טקסטורות מבית סבי, שאותם אני מפרקת, מעבדת ומרכיבה מחדש בטכניקות דיגיטליות. החפצים שבהדר, ספק ישנים - ספק מודרניים, מאזכרים את גלגולם הקודם בצורה ובחומר."

תמונות מצב

התפרקות הקיבוצים • המלחמה בין שמאל לימין • העלייה מברית המועצות • הקפיטליזם החזירי • הדימוי הנשי • המצב בשטחים • והמאבק על הגוף והנפש • הבוגרים הטריים של המחלקות לצילום במכללת הדסה, מוסררה ובצאלל חושפים את עולמם בתערוכות בכורה שעלו השבוע בעיר

נוהר קוהארזה (29)

"במהלך השנה האחרונה אני פועלת בתוך סילו (ממגורה), גוף מתכתי שנועד לאחסון ושימור. הסילו נמצא בשטח פתוח ושוכב על צדו ללא שימוש בפאתי שכונת ארמון הנציב. שנות העשרים פעל המקום כחוזה הקלאית וכיז השנים 1948 עד 1967 הוא נמצא בשטח הפקר בגבול שבין ישראל לירדן. אני שוהה בסילו וחוקרת את החלל דרך פעולות פיסוליות, ביניהן קריחת חורים בפח ואטימתם."

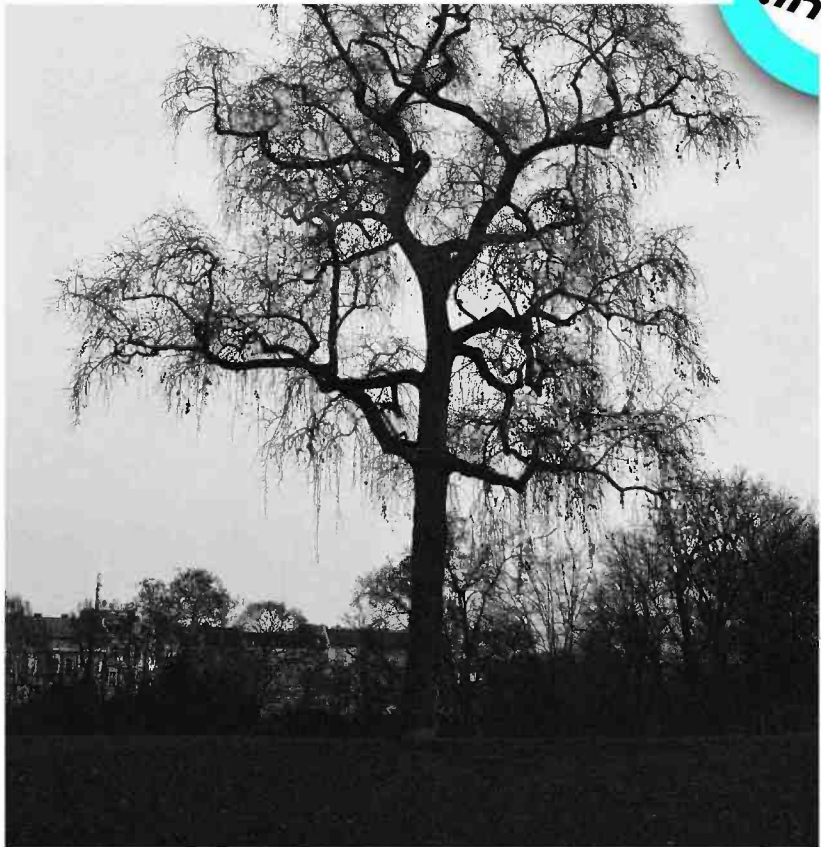

יאיר אכאון (27), בצלאל

"במרכז העבודה שלי במאי הסרט 'אברושמי' היוצא בעקבות הזיכרונות השבורים של אמו למסע בנבכי ההיסטוריה הישראלית ובעקבות הרצח הפוליטי הראשון במדינת ישראל - רצח אמיל גרינצווייג. 30 שנה מאוחר יותר משחזר הבמאי את מאורעות אותו ערב דרך הזיכרונות של אמו, שנה כחה בשולי ההפגנה, ושל הרוצח יונה אברושמי."

בוארי בית הספר לאמנות חוסרה:

אוי חקס קיסקה (28)

"התערוכה שלי נולדה מתוך תשוקה ואהבה לצילום ומתוך צורך לתעד, לאגור ולאסוף דימויים. אני מתבונן בסביבה ומחפש רגעים של התפעמות קסומה, של הנאה ופליאה, של אור ויופי. תהליך היצירה מאפשר לי לתפוס את העולם שבו אני חי ואת מקומי בו. גוף העבודה הוא חלק מתהליך חיפוש אישי מתמשך שמעלה שאלות של זהות, מקום, זמן, מהות, זיכרון, חברה, יצירה, אסתטיקה, אמנות ועוד."

אנח סכ (27)

"העיסוק שלי בזיכרון, בנוסטלגיה ובכמיהה לזכרונות שמתו מחויר אותי לסיטואציות יומיומיות ומשמעותיות בילדותי שאותן אני מביימת מחדש ומכוונת לרגעים פשוטים ומכריעים בחיי משפחה. תוך כרי התעסקות בפרטי ובאישי אני מדברת על רגעים שאולי נחרתו באופן דומה בזיכרונם של אנשים אחרים ובעבר שחווים בני דורי. בעבודותיי מת' קיימים אזכורים לתרבות 'ארץ ישראל הישנה והטובה', ארץ הולכת ונעלמת. אני מצמצמת זיכרונות לדימוי יחיד - לסמל, קפסולה של זיכרון פרטי שהוא גם ציבורי ומדיני."

איני רפאסון (27)

"נולדתי בכרית המועצות, וכשעלינו לישראל הייתי בת חמש. בשונה מרוב העולים, אבא שלי רצה לעלות ממניעים ציונים וזה השפיע מאוד על הילדות שלי. בהיי הבוגרים זה השפיע, בעיקר כי עניין אותי הצורך להחביא אורח החיים השונה מוותיקי הישוב. "העבודה התחילה ממקום אישי, וזו הייתה הדרך שלי להתמודדות. התחלתי לצלם את העבודה כי הייתי צריכה לדבר, כי לא יכולתי לשמור את זה רק לעצמי. הייתי חייבת להוציא הכל החוצה".

מאריטה אנקין (26)

"בעבודה שלי אני לוקחת איוורם מספר ילדים ישן ומפיחה בהם חיים כדי לנסות להביא לידי ביטוי רגשות של ילדים בזמן שמקריאים להם סיפור לפני השינה. עולם הילדים תמיד סקרן אותי ואני מקווה להמשיך לחקור אותו".

מיטל כהן (28)

"הפרויקט שלי צולם בכפר עוג'ה, כעשרה ק"מ מצפון ליריחו. בשנות ה-80 החלה חברת מקורות בשאיבת מי המעיינות באזור, כך שרוב חודשי השנה המ" עיין יבש. בתי הכפר, החנויות והגידולים החקלאיים היו עבורי חלק בלתי נפרד מהנוף בנסיעות צפונה. בכל ביקור במקום אני מוצאת עצמי מתקרבת, מנסה להיטמע, בוחנת את הנוף, ובין לבין מנסה להבין את תחושות הניתוק והצימאון שעולות בי בכל ביקור מחדש."

אי שריט (28)

"עברתי לירושלים מקיבוץ מצר שבו גדלתי, והמבט של הסביבה החדשה בעיר על הילדות שלי היה לי זר ושונה. הרגשתי שיש פער בין הסיפור הקולקטיבי של החברה על הלינה המשותפת לבין סיפור הילדות האישי שלי. בעבודת הגמר אני משלבת בין העבר וההווה שלי, בין זיכרונות הילדות ובין המבט האישי שמלווה אותי היום."

עמרי טאמור (33)

"באמצעות תיעוד הנוף האורבני אני פועל למעשה כמבקר תרבות של החברה שבה אני חי, ועושה שימוש במצלמה ככלי לאמירה חברתית נוקבת. לע" תים הביקורת מעודנת או מרומזת בלבד, אך היא ניתנת להבנה מתוך המ" כלול השלם של גוף העבודה. המטרה שעומדת בפניי היא למצוא את אותם אובייקטים ומקומות משעממים לכאורה וחסרי ייחוד ולגרום להם להיראות לא דווקא יפים, אלא חשובים וטבעיים בתוך המרחב שבו הם נמצאים."

